

PROLOOG

In 2014 leerden wij – Chris, Domien en Bas – elkaar kennen als collega's. Dat was bij de radio. Dat is niet van groot belang, maar dan weet je dat we elkaar niet kennen van het bakkerijtje om de hoek. Of van klusbedrijf Jansen, waar we met z'n drieën in een busje het hele land door reden om pijpfittingen aan te leggen en te repareren. Als dat überhaupt al bestaat. We werkten dus bij de radio. Voor 3FM maakten we een avondshow. Je kent hem vast nog wel. Nee? Snappen we, er luisterde bijna niemand. Wij ook niet. Toch ontstond er iets moois: vriendschap. Daar ontkom je misschien ook niet aan als je zo intensief met elkaar samenwerkt in dezelfde fase van je leven. Drie jongens aan het begin van hun carrière die maar één ding willen: samen leuke dingen bedenken en uitvoeren. Domien: de dj, de ster, de man om wie het programma draait. Tikje neurotisch en behoorlijk gestrest. Bas: rechterhand, de controleur van het programma en de creatieve spil. Zwaar depressief en alcoholisch. Chris: Clowntje Chris. Vrolijke spring-in-'t-veld met een tas vol waardeloze ideeën die het programma vaak glans geven.

Goed, eerst even iets over die vriendschap. Stel je voor, we gaan samen een avondje uit. We spreken af bij, om het precies te zeggen, oriëntaals restaurant Juliana in Utrecht aan de rand van het Julianapark, waar ze ons een oosterse beleving belo-

ven. Bij binnenkomst kun je kiezen tussen Chinees en Japans eten, een verschil dat volgens Chris niet bestaat, waarna hij met ferme tred de Chinese pijl volgt. De rustige yogamuziek klinkt zachtjes door het oorverdovend stille restaurant. Het interieur is hier naar binnen gereden voor de opening in 1985 en daarna is er nooit meer naar omgekeken. In het aquarium dwarrelen luchtbelletjes vrolijk omhoog terwijl de vissen een diep ongelukkige indruk maken. Ze lijken in hun eigen tranen te zwemmen. Dit is het soort restaurant waar je de liefde van je leven nooit mee naartoe zult nemen. Misschien alleen als je het uit wilt maken maar dat niet durft te zeggen. Zet haar aan een tafeltje in Restaurant Juliana en alle vijf fases van rouw en liefdesverdriet zullen zich in nog geen vijf minuten aan je openbaren.

Nee, dit is een restaurant waar je met je vrienden naartoe gaat. Omdat het er rustig is, hoef je weinig rekening te houden met andere gasten. De ober is oud, spreekt gebrekkig Nederlands, maar tapt de biertjes in kwiek tempo. Wel vaak pas na enig aandringen, want hij speelt liever onlinepoker in een slecht verlicht hoekje net naast de bar dan dat hij zich ontfermt over z'n gasten.

Vol energie en enthousiasme lopen we het restaurant binnen en kiezen zelf een tafel. Dat kan prima, want de laatste keer dat er een reservering stond moet rond de opening geweest zijn. De ober komt op ons af geslenterd. Zijn zwarte haar is strak naar achteren gekamd. Het giletje dat hij draagt is ongeveer twee maten te groot en op de mouw van zijn witte overhemd zit een vlekje. Hij zal het zelf niet gezien hebben. Hij zet een vermoeide glimlach op, legt een hand op Chris' schouder en neemt onze bestelling op. Drie biertjes is alles wat we nu willen. Na een klein knikje draait de man zich om en gaat voor ons op pad.

Dit is hoe veel van onze avonden beginnen. De eerste bier-tjes zijn het startschot voor een avond vol onbekendheid in het vertrouwde. We kennen de chemie, de karakters, de dynamiek. Alleen het script ontbreekt nog. Dat kan op verschillende manieren worden ingevuld en hoewel je soms een idee hebt welke kant het op gaat, kan er zomaar een plottwist ontstaan die je niet zag aankomen. Veel mannen zullen dit herkennen. Tijdens een avond met vrienden trek je een wereld op die voor heel even losstaat van, of parallel loopt aan de echte wereld – terwijl mannenavonden zo simpel en platvloers lijken. Denk aan mannen die bij elkaar komen om voetbal te kijken. Tijdens zo'n avond worden er weinig innerlijke gevoelens, ambities, toekomstdromen of zelfmoordplannen uitgewisseld. Nee, de scheids is een lul en de opstelling is kut, twee wereldideeën die worden onderbroken door diep klinkende oerkreten. Na de wedstrijd komen er nog wat bier-tjes op tafel en er wordt veel en hard gelachen. Ze hebben een topavond, maar als ze thuis aan hun partner moeten vertellen hoe het nou gaat met hun beste vriend, hebben ze geen antwoord. Ja, 'goed', dat was wat hij zei toen ze elkaar een hand gaven bij binnenkomst. Natuurlijk, hij weet wel dat zijn ouders in scheiding liggen, maar daar hoeft het toch niet altijd over te gaan? Als er nieuws is, dan komt het wel ter sprake. De voetbalavond is bedoeld om te vergeten.

Toch is dit een eenzijdig beeld van mannavondschap. Want als we een van de karakters uit de zojuist beschreven voetbalavond plukken en hem bij een andere vriend aan tafel zetten, in een ander decor, kan er een heel andere wereld ontstaan: hij verheugt zich er al weken op om zijn oude vriend weer te zien en had hun afspraak daarom in blokletters in de agenda gezet. Toen ze nog studeerden zagen ze elkaar vrijwel

dagelijks. Nu dat minder is geworden beseffen ze hoe sterk en belangrijk hun vriendschap is. Daarom in blokletters. Niks mag deze avond in de weg staan. Het begint met een biertje in hun favoriete café. Nooit met thee. Dat kun je oppervlakkig en gemakkelijk vinden, maar dit is nou eenmaal hoe het gaat. Thee wordt niet besteld. Er wordt wel eens wijn gedronken, maar vaker bier. Zeker in dit specifieke voorbeeld. Dit zijn nou eenmaal twee vrienden die, als ze elkaar na lange tijd weer zien, altijd beginnen met een biertje. In hun favoriete café dus. Ze komen op tijd binnen om zeker te zijn van een tafeltje. Nadat ze elkaar een hand hebben gegeven en de gebruikelijke beleefdheden zijn uitgewisseld, gaan de registers open.

Alles wordt besproken: vakantieplannen, Europese verkiezingen, de nieuwste film van Martin Scorsese, klimaatproblematiek, vrouwen, de islam, dat ene artikel in *De Telegraaf*, de nieuwe auto die gekocht gaat worden, of toch niet, nieuwe burens, vrouwen, de aardappeloogst, het fileprobleem, de Tweede Kamer, scheerschuim, vrouwen, lichamelijke kwaaltjes, vrienden, de muzikale carrière van John Mayer, Katy Perry, borsten, vrouwen, voetbal, onlangs ontdekte restaurants, het meisje achter de bar, familie, zelfoverschatte kennis over pils, de bio-industrie, vrouwen en onzekerheden. En vrouwen. Omdat de laatste ronde is geweest, zoeken de vrienden een nieuw adres op voor nog een glas whisky of twee. Daar praten ze, zo goed en zo kwaad als dat gaat, de avond tot een einde. Ze kennen elkaar tot in het diepst van hun ziel en weten alles wat er speelt.

Eén karakter op twee totaal verschillende avonden met twee totaal verschillende vrienden. Wat hen hoe dan ook bindt, is een diepgeworteld gevoel van begrip en broederschap. En alcohol. Veel alcohol.

De ober zet drie biertjes op tafel. ‘Proost, heren,’ zegt hij mompelend.

‘Proost, mannen. Gezellig, vanavond,’ roept Chris net iets te hard terwijl we onze glazen heffen.

‘Hoe was je concert gisteren, Bas? Naar Daniel Lohues was je toch?’

‘Ja, waanzinnig. Echt, zo goed. Hij speelde in Tivoli, met een band. Dat is dus te gek, want hij toert heel vaak in zijn eentje. Dan is het solo en akoestisch, maar nu wilde hij alleen maar beuken. Echt lek-’

‘O, ja, meneertje is muziekcriticus geworden en heeft alweer een mooie recensie geschreven,’ onderbreekt Chris hem.

Domien lacht hard. ‘Tututu, nooit komt hij buiten en zelden zet hij muziek op, en dan gaat hij één keer naar een concert en weet-ie ineens iedere noot te plaatsen in de context van de popgeschiedenis.’

‘Ja, ja, het is goed. Ik zal nog eens iets vertellen over wat ik heb meegemaakt. Jullie begrijpen sowieso niks van muziek. Met Freddy kan ik de hele avond over muziek praten. Dat kan met hem omdat zijn brein, in tegenstelling tot dat van jullie, verder reikt dan bier en tieten in een totale diepe, duistere leegte. Na het concert zijn we naar huis gegaan en trokken we om en om een lp uit de kast. Dan bespreken we de hoes, het kapsel van de zanger, de solo’s, het lelijke slot van het mooie liedje, de drummer die zijn Ritalin was vergeten te slikken... Echt te gek, zulke avonden.’

‘Hé, wat grappig,’ zegt Domien. ‘Hij heeft een nieuwe beste vriend.’

‘Ja, heel grappig,’ beaamt Chris. ‘Dan bel je volgende keer toch Freddy, als jullie het zo leuk hebben. Domien, wil jij nog een biertje, zal ik er twee bestellen?’

‘Ah, jongens, wij zijn toch ook goede vrienden?’

‘Nee!’ volgt er in koor.

‘Hoe gaat het eigenlijk met Sophie, Domien?’ vraagt Bas, om van onderwerp te veranderen. ‘Jullie zijn toch al een tijdje aan het daten?’

Domien zakt een beetje onderuit. ‘Zij is geen date. Ze is gewoon een vriendin. We zien elkaar gewoon graag en doen af en toe leuke dingen.’

‘Nee man, dat kan helemaal niet. Ik geloof echt niet in vriendschap tussen mannen en vrouwen. Mannen willen altijd meer.’

‘Dan belijden we niet hetzelfde geloof. Ik geloof er wel in en ik bewijs je dat het kan.’

Kan een vriendschap tussen een man en een vrouw bestaan of is die gedoemd te mislukken wegens seksuele verleidingen? Veel vrouwen zullen zeggen dat het kan. Maar wij zijn geen vrouwen. We spreken ze wel, graag zelfs, maar we weten niet hoe ze denken. Mannen begrijpen we misschien een klein beetje beter. En tja, of zo’n vriendschap kan?

Een voorbeeld. Je ziet ze wel eens zitten: een jongen en een meisje. Niet per se ongebruikelijk. Nooit gezien? Ga eens vaker de deur uit. Om het voorbeeld te specificeren: een jongen en een meisje zitten in het park. Ze hebben een kleedje neergelegd terwijl de zon langzaam wegzakt achter de oude beuken- en kastanjabomen. Verspreid rondom hen liggen plastic doosjes met aardbeien, olijven, voorgesneden worst, aangevuld met twee grote stukken stokbrood en een fles rosé.

Aan alles is te zien dat ze vrienden zijn, dat ze geen date hebben en dat ze zeker geen relatie hebben. Ze zitten op veilige afstand van elkaar, zijn niet te scheutig met lieve gebaren zoals het aanreiken van een aardbei of een stukje stokbrood en zullen elkaar al helemaal niet snel aanraken. Om hen heen

zitten andere mensen, aan wie ze weinig aandacht besteden. Dat hoeft ook niet, want ze hebben genoeg te bespreken. Ze stellen elkaar vragen en lachen veel. Je zou er jaloers van kunnen worden als je ernaar kijkt vanaf het slechtlopende-relatie-kleedje. Alles is leuk en gezellig. Tot er een derde bij komt. Een vriendin van haar. Of een gezamenlijke vriend. Of een oude tante. Het maakt niet zo heel veel uit. Zijn idee van de hele avond stort niet per se in, maar er ontstaat op z'n minst een klein scheurtje in het fundament. Hij is namelijk een tikje onzeker, komt al een tijdlang geen leuk meisje tegen en vindt zijn goede vriendin niet onaantrekkelijk.

Toen ze hem die middag een berichtje stuurde om te gaan picknicken in het park, betrapte hij zichzelf er tijdens het scheren van zijn oksels op dat hij te veel zijn best aan het doen was. De laatste keer dat er een scheermes onder zijn oksel op en neer danste was aan de lange dunne sprietten te zien minstens zes maanden geleden.

Ze kennen elkaar nu ongeveer vijf jaar. Tijdens de introductieweek van hun opleiding zat hij in zijn eentje met twee koppen koffie aan een tafel. Per ongeluk op het verkeerde knopje van de automaat gedrukt. Zij was zonder aarzelen bij hem komen zitten en samen dronken ze de koffie op. Zo begon de vriendschap. Sprake van iets seksueels is er nooit geweest. Zij had al drie jaar verkering en hij was te onzeker om überhaupt aan seks te denken. Zelfs in zijn fantasie was hij bang om te falen. Nul spanning dus. Maar de verkering ging uit, waardoor ze elkaar wat vaker opzochten. Hij vond het steeds fijner om bij haar te zijn en lichtte per dag een stukje feller op als hij aan haar dacht. Op een bepaald moment kon hij zelfs zonder fietslampje 's nachts door de stad fietsen zonder op de bon geslingerd te worden. Hij had zelf niet eens zo door wat er met hem aan de hand was. Tot hij zijn okselhaar

door het doucheputje zag wegspoelen. Zou het dan toch meer kunnen zijn dan alleen vriendschap? Kut! Dat wilde hij zich niet eens afvragen. Ze waren goede vrienden, waarom moest dat dan meer worden? En moest dat wel meer worden of ging het er alleen om dat hij een keer met haar naar bed zou gaan? Hij was compleet in de war. Zou hij met haar een relatie willen? Hij wist hoe leuk ze het hadden en dat er geen vrouwen waren met wie hij hetzelfde deelde. Een soulmate? Zonder deze gedachte af te maken, maakte zijn kop al de sprong naar seks. Zou hij seks met haar willen? Hij dacht erover na. Dat zou veel kapot kunnen maken. Alles kon ermee op het spel worden gezet. Maar wilde hij het? Ja, dacht hij. Maar zeker weten deed hij het niet.

In het park had de spanning van het avontuur het na vijf slokken rosé overgenomen van de bange ontkenning. Hij kreeg er zin in. Tot het moment dat dat scheurtje in het fundament van de avond ontstond.

Voordat we verdergaan: natuurlijk is er geen eenduidig antwoord te geven op de vraag of vriendschap tussen mannen en vrouwen bestaansrecht heeft. We zijn geen wetenschappers, we hebben geen academische achtergrond en geen van ons heeft hier ooit een powerpoint over gemaakt. Dit zijn onze verhalen en ervaringen.

Het kan zijn dat de twee nooit seks gaan hebben, dat de spanning niet blijft hangen en dat de vriendschap blijft bestaan. Wellicht delen ze een paar dagen later toch de lakens, zijn ze een tijdje exclusief waarbij ze ontbijtjes voor elkaar maken, cadeaus kopen en te duur uit eten gaan samen, waarna ze na een hartstochtelijke periode concluderen dat ze op die manier niet voor elkaar zijn gemaakt, maar waarbij de vriendschap overblijft. Kristalhelder voor allebei. Of, ons

minst favoriete scenario: ze hebben seks en het maakt de boel kapot. Alles wordt ongemakkelijk en de vriendschap bloedt vervolgens langzaam en pijnlijk dood.

In dit specifieke voorbeeld is dat laatste helaas het geval. Het gebeurde zelfs al vrij vlot. Een week na de avond in het park dronken ze rode wijn op het dakterras van haar studentenhuis. Ze eindigden in bed, hadden een fantastische avond, maar de volgende dag was er iets weg. Er was iets voor in de plaats gekomen wat onuitgesproken bleef.

Een echte man was dit waarschijnlijk niet overkomen. Hij had in eerste instantie al duidelijk voor ogen gehad wat hij van haar verwachtte. Daar zou hij eerlijk en duidelijk in zijn geweest. Mocht deze echte man door wat voor omstandigheden dan ook toch in een soortgelijke situatie terechtgekomen zijn, dan had hij op z'n minst het ongemak uitgesproken. Hij had iets gezegd als: 'Ik heb een fantastische avond gehad, ik hoop jij ook, maar laten we accepteren dat dit iets eenmaligs was en vrienden blijven, want ik vind je een moordwif. Niet bang zijn dat ik er spijt van heb.' Zij had een zucht van verlichting geslaakt, hij had een rauwe biefstuk met vette jus verorberd, waarna ze nog lang en vriendschappelijk leefden.

Mits hij de vriendschap zou onderhouden. Want – en nu even voor de vrouwelijke lezers onder ons – dat is een talent dat je niet moet onderschatten. Het is iets waarin we tekort kunnen schieten. Dat moet je ons niet te veel kwalijk nemen. Tenzij je keer op keer teleurgesteld bent geraakt door mannen in hun vriendschap met jou. Dat je al te vaak hebt meegemaakt dat hij je geen berichtje stuurde terwijl jij je verveelde. Dat je te vaak alleen thuis hebt gezeten op zondagmiddag, wachtend op een telefoontje, en je nog maar eens opnieuw het bereik

van je telefoon checkte en telkens weer zag dat dat met vier dikke streepjes dik in orde was.

We geven toe: wij zijn er gewoon niet zo goed in.

Ook niet bij onze mannavrienden.

Want je hebt als man waarschijnlijk al vaak genoeg meegemaakt dat je een feestje voor je verjaardag organiseerde – waarvoor je al je vrienden had uitgenodigd – om er vervolgens na drie verzonden herinneringen achter te komen dat het 2.00 uur was en je al drie kwartier tegen een schilderijtje in de hoek van de kamer zat te ouwehoeren.

Of je hebt waarschijnlijk al te vaak meegemaakt dat je een vakantie boekte met je allerbeste vriend. Dat jullie regelmatig bij elkaar waren gekomen om plannen te maken. Nieuw-Zeeland, Finland, Canada, Rusland, alles werd besproken. Na lang wikken en wegen werd het Zuid-Amerika, Patagonië om precies te zijn. Een prachtig gebied in het puntje van Zuid-Amerika, dat zich uitstrekt over Chili en Argentinië. Met een camper kun je daar rondtrekken door waanzinnige natuur. De wegen zijn er verlaten, desolaat en glijden door naaldbossen, langs gletsjers en ruwe bergtoppen. (Geheid – want daar hoef je echt niet naar te zoeken – ga je lama's tegenkomen. Eerst is dat nog leuk, maar later gaan ze je tegenstaan. Het zijn er gewoon te veel. Iets wat je overigens nooit hardop op feestjes moet zeggen. Mensen zullen je blasé vinden en je niet-begrijpend aankijken. Daarbij, de tickets waren nog maar net geboekt, dus het doet nog niet ter zake. Wees alleen gewaarschuwd...)

Afijn, na een maand of drie was het eindelijk zover. De grote reis zou beginnen. Je was zo opgewonden dat je niet meer dan twee uur had geslapen. Met dikke ogen en een cappuccino zat je in de trein, onderweg naar Schiphol. Je goede vriend stond al op je te wachten. Samen checkten jullie in. De reis

verliep zeer voorspoedig. Het overstappen leek van tevoren vervelend, maar was in een vloek en een zucht achter de rug. Na uren vliegen waren jullie een tikkie vermoeid op de plek van bestemming aangekomen: een gedateerd vliegveld met beslagen ramen.

Een korte zoektocht later vonden jullie de juiste balie om de vooraf uitgezochte camper op te halen. Dat was nog wel even gedoe, want je vriend had niet de juiste papieren bij zich. Gelukkig kon jij de medewerker in gebrekkig Engels overtuigen dat alles oké was, dus trots liepen jullie na drie groene stempels en wat handtekeningen met de sleutel richting de camper. Een prachtig glimmend ding met uitschuifbare slaapkamer. Jullie keken elkaar vol verwachting aan. Die hele reis door Patagonië die voor jullie lag. Een jongensdroom.

Je vriend begon al met het inladen van zijn spullen terwijl jij snel nog wat biertjes kocht voor onderweg. Je had er zo godvergeten veel zin in. Toen je terugkwam trof je een onverwacht decor aan: jouw bagage stond naast de camper, je vriend zat achter het stuur en de motor liep. Hij draaide zijn raampje naar beneden, keek je scheef aan en zei: 'Ik heb eigenlijk toch meer zin om in m'n eentje op pad te gaan, sorry man.' Hij zette zijn zonnebril op, trapte het gas hard in en reed vrolijk toeterend de hoek om. Weg was-ie. Voorgoed. Nooit meer gezien.

Zijn al die dingen je overkomen, dan mag je mannen kwaadlijik nemen dat ze slecht zijn in het onderhouden van vriendschappen, want dat is ronduit kut. We begrijpen in dat geval je verknipte beeld van vrienden. Komt dit je allemaal niet bekend voor, dan heb je te maken met mannen die niet kwaadwillend zijn. Het is nou eenmaal ingewikkeld om vriendschappen altijd goed te onderhouden.

Als hedendaagse man wordt er nogal wat van je verwacht. Je wordt geacht een glansrijke carrière op te bouwen, waarbij je nooit genoeg neemt met je huidige status en salaris. Dat laatste is vooral belangrijk om te kunnen concurreren met je sociale omgeving. Je liefdesleven behoort spannend, verrassend en interessant te zijn. Gemiddeld en doorsnee zijn woorden die je met een hoop lenigheid probeert te ontwijken.

Zes abonnementen op drie verschillende sportscholen zijn niet genoeg om te voldoen aan het gewenste lichaamsbeeld. Gespierd, strakke buik en een grote pik. Dat is het ideale beeld. Dat laatste is, hoe verdrietig ook, helaas niet te trainen in de fitness. Natuurlijk, je kunt er wel een kettlebell aan hangen, maar dat raden we af. Toch zul je je penis keihard nodig hebben, want je seksleven moet geil, spannend en gepassioneerd zijn. Als je twee keer in de week neukt ben je toch een beetje een loser, probeer daar maar eens trots op te zijn.

Goed, allemaal thema's waar we zeker nog op zullen terugkomen, maar om ons punt te maken: met zoveel sociale druk en verwachtingen schiet het onderhouden van vriendschap er nog wel eens bij in. Zonde, want vriendschap is misschien wel het belangrijkste in het leven. Als je oneervol wordt ontslagen, als je liefde een dikke rochel in je gezicht spuugt of als je weer door de weegschaal zakt omdat je een gezellige dikkerd bent geworden na alle bier, taart en bitterballen, dan kun je altijd bij je vrienden terecht. En bij de pastoor. Maar die vertrouwen we niet meer, na alle schandalen. Je vrienden dus. Afijn.

Nadat onze avondshow stopte zijn we andere dingen gaan doen, maar we zijn elkaar nooit uit het oog verloren. Sterker nog: de vriendschap bleef, we maakten citytrips, werden dronken in de kroeg, vertelden elkaar verhalen, maar we

werkten niet meer samen. Iets wat we misten. Het idee ontstond om een podcast te gaan maken. Chris en Bas belden regelmatig met elkaar. Vaak om bij elkaar uit te huilen over hun relatie, waarin ze totaal geen overwicht, geen overzicht en geen uitzicht hadden. Chris moest dan boodschappen doen terwijl zijn vriendin nota bene langs de Albert Heijn fietste. Even Bas bellen, de frustratie eruit gooien. Bas vertelde op zijn beurt dat hij voor de zoveelste keer de vaatwasser mocht uitruimen, de was mocht ophangen en de tuin mocht aanharken. Met de nadruk op mocht.

Hierdoor ontstond het idee van de podcast. Maar. Twee totaal onbekende mannen die hun vriendin niet eens aankunnen, wie gaat daarnaar luisteren? Niemand. Daar is een derde persoon bij nodig. Iemand van statuur. Iemand met succes, uitstraling, geld en sexappeal. Tim Hofman belde helaas niet terug. Domien Verschuuren wel. Ook hij had issues. Z'n relatie liep niet zo lekker. Onder meer omdat hij zonder overleg een grote, benzineslurpende auto had gekocht (dit bleek het topje van de ijsberg). Vriendin boos. Domien verdrietig. Alom gezeik.

Kortom: we hebben een podcast. Want de vraag die telkens bij ons opdoemde was: 'Hoe mannelijk zijn wij nou eigenlijk?' Kleine spoiler: totaal niet! Als we al weten wat het betekent. Maar blijf toch maar lezen, voor het geval je daar zelf een mening over wilt vormen. Je hebt immers al betaald voor dit boek. Of je hebt het cadeau gekregen. Of nog erger: je hebt het geleend. In dat geval mag je je mening mailen naar geeninteresse@manmanmandepodcast.nl.

Het opnemen van de podcast is altijd een feestje. We komen bij elkaar, drinken wat biertjes, soms een fles wijn, en vertellen elkaar verhalen die we vaak nog niet eerder gedeeld heb-

ben. Je zou het kunnen zien als een typische mannenavond. We bespreken thema's als geld, vakantie en samenwonen. Veel meer dan dat is het niet. We nemen het in een uurtje op, verrichten het minimale maar nodige knipwerk en zetten het online. Iedere twee weken een nieuwe aflevering.

We waren erg verrast toen we een mail kregen van een uitgever. Die wilde een boek. Wij niet. Dus we sloten een compromis en begonnen te schrijven. Hoe mannelijk is dat? We hadden een neuroot, een alcoholist en een blijde eikel; in zo'n geval schrijft het boek zichzelf. Dachten we... Maar dit is slechts de proloog. En het schrijft zichzelf niet. Integendeel. We hebben het een maand aangekeken. Tot onze schrik stond er na die maand nog geen letter op papier. Precies niks was er gebeurd. Dus daar zaten we: een neuroot in blinde paniek, een irritante clown, en die derde lag hikkend in de hoek van de kamer. Werk aan de winkel dus!